

Zdravotná sestra v Haiti

Dawn Ribneková je zdravotná sestra praktického lekára v Chicagu, Illinois, a členka Opus Dei. V Haiti bola na služobnej ceste, keď krajinu zasiahlo ničivé zemetrasenie dňa 12. januára 2010.

25.04.2010

Bola to moja štvrtá cesta do Haiti, za účelom spustiť malú týždennú horskú. Ďalšie štyrmi sestričky tam boli so mnou a väčšina z nich bola z University of Illinois v Chicagu (UIC).

Tieto cesty sú tiež praxou pre študentov zdravotnej starostlivosti z UIC, s ktorými tvoríme tím a učíme ich. Celá naša skupina je súčasťou neziskovej organizácie Little by Little, ktorá sa zameriava na zlepšenie zdravia detí a celých rodín v Haiti. Prostredníctvom Opus Dei som sa naučila vidieť vždy moju prácu v zdravotníctve ako príležitosť k službe druhým. Možnosť využiť moje povolanie, aby som slúžila chudobným v Haiti, bol pre mňa špeciálne privilegium. V tomto roku sme skontrolovali už viac ako 1000 pacientov počas piatich dní od 7 do 12 januára v malej dedine Gramothe na úpätí hory tesne pri Port-au-Prince. Mnoho Haitánov dokonca prešlo išlo celý deň a strávili noc pod holým nebom, aby sme ich prezreli. S našou klinikou sme sa tam zdržali do 12. januára. Posledných pacientov sme prezreli o 16:00, upratali sme a odišli. Väčšina z nás sa rozhodla ísť domov pešo, relaxovať na slnku,

naposledy pozrieť niektoré deti z dediny a tešiť sa z nášho posledného dňa pred odletom, ktorý bol v stredu ráno. Schádzali sme z kopca dole a išli sme pozdĺž suchého riečišťa plného bielych kameňov a balvanov. Potom sme začali kráčať po kľukatej ceste na ďalší horský chodník a videli sme niekoľko posledných, veľmi jednoduchých domov a dlhých stien zo škváry. V 16:53, tesne po absolvovaní jednej zo stien, sa začala triasť zem, skoro sme popadali na zem a počuli sme len veľký rachot. Spočiatku sme nevedeli, čo sa stalo. Ale potom, ako sme si uvedomil, že to bolo zemetrasenie, rozbehli sme sa späť k domom, tak rýchlo ako sme len mohli. Všetci boli vonku, v bezpečí, ale veľmi vydesení. Spomenuli sme si na ľudí v Gramothe. Šesť z nás vyskočilo na tri terénne vozidlá (ATV) a zamierili nadol z hory, cez riečište, a smerom k horskej obci a klinike. Väčšina ľudí v obci bola vonku, nikto nebol vážne

zranený, a hoci ich domovy boli poškodené, škoda nebola ťažká. Willem, člen našej skupiny vzal dievčatko, ktoré sme našli zranené od pádu skaly pri riečišti do malej nemocnice neďaleko. Zistil, že v nemocnici bol len jeden lekár a niekoľko zdravotných sestier. Medzitým, niečo vyše sto zranených ľudí začínalo plniť vstupnú halu a parkovisko vonku. Hnal sa k nám, aby nás zaviedol do nemocnice, kde sme začali pomáhať. Do tohto momentu sa ešte plne neprejavil rozsah toho, čo sa stalo. Dvaja ľudia vzali nákladné auto a išli po veci, čo sme nechali v malej Gramothskej klinike. My ostatní sme zatiaľ dúfali v druhé nákladné auto a niekto navrhol, aby sme začali modliť. Modlili sme sa väčšinu cesty do nemocnice. Mala som modlitebnú kartičku sv. Josemaríu so sebou a cez jeho prosby som si pýtala od Boha, aby nám dal silu potrebnú zvládnuť čokoľvek, čo nás čakalo túto noc. V

nemocnici sme vytvorili ľudskú reťaz, aby sme sa mohli dostať do dverí a dole do miestnosti na druhom konci. Bolo to šokujúce chodiť okolo toľkých zranených ľudí, z ktorých väčšina bola zavalená časťami budovy. Prezreli sme a stabilizovali viac ako sto ťažko zranených pacientov, pracujúc aj cez polnoc. Tie zranenia boli neopísateľné, ale ja osobne nikdy nezabudnem na tváre pacientov a ich rodín, ktoré sme videli. Boli to tváre hľadajúce nádej - akúkoľvek nádej - a pomoc pre seba a svojich blízkych. Už sme nemali takmer žiaden materiál, tak sme využívali všetko, čo sme našli: rozstrihané handry sme použili ako obvazy, pásy na stláčanie ciev a slučky, rúry sme použili ako dlahy na zlomeniny, a kusy tričiek boli použité na čistenie rán. Potom, čo sme prezreli všetkých čo čakali, bol prvý silnejší otras ktorý nasledoval po zemetrasení, otriasol budovou a tak sme ju opustili a šli

domov. Kostol v Gramothe bol stále osvetlený a bol počuť hlasný spev v tme, chváliac Boha uprostred tragédie. Počas najbližších dvoch dní, sme vytvorili mini-kliniku vo dvore našej hostiteľskej rodiny a pokračovali s liečbou mnohých zranených Haitánov, ktorí chodili k nám alebo boli prinesení do dvora na starých lôžkach. Mnohé z rán potrebovali ošetrovanie na operačnom sále v Spojených štátoch, a tak sme robili aspoň to, čo bolo v našich silách. Vo štvrtok, ako sme prezreli pacientov, sme počuli piesne z Gramothského kostola: to bol pohreb dievčatka, ktorému sme pomohli v riečišti hneď po zemetrasení. Do Štátov sme sa vrátili 16. januára. Vrátila som sa späť do života v Chicagu, a som opäť v práci ako sestra detského lekára. Aj naďalej sa modlím za ľudí v Haiti, ktorý sú v zúfalej núdzi a ďakujem Bohu, za možnosť pomôcť im ako pred zemetrasení aj po ňom.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/zdravotna-
sestra-v-haiti/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/zdravotna-sestra-v-haiti/) (10.08.2025)